

2. søndag i advent d. 6. december 2020

Salmer:

86: Hvorledes skal jeg møde

77: O, kom, o, kom, Immanuel

277: Herre, når din time kommer

80: Tak og ære være Gud

Prædiketekst: Lukasevangeliet 21,25-36

Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.«

Så blev det 2. søndag i advent. Vi er godt i gang med at vente og skabe forventning. Vi er godt i gang med at få tændt de lys i adventskransen. Vi er snart midt i adventstiden, midt i ventetiden. I dag er der 18 dage til juleaften, 19 dage til juledag.

Adventstiden er en særlig og lidt kompleks tid. Dels kigger vi bagud. Vi kigger tilbage og mindes ham, som red til Jerusalem, som vi hørte om sidste søndag. Uden vigtige fortidige begivenheder, så ville vi ikke fejre advent eller jul eller påske eller pinse. Kristendommen er en historisk tro, hvor

vigtige begivenheder for århundreder siden har afgørende betydning for vores liv og tænkning og tro i dag.

Adventstidens særlige fokus på eftertanke, selvransagelse og syndsbeholdelse kan også få os til at se bagud. Bagud på vores levede liv med et kritisk blik. Er der noget i fortiden, som der skal be's om tilgivelse for? Er der noget i fortiden, som vi skal se at få gjort noget ved? Så i adventstiden kigger vi altså bagud.

Og samtidig har vi i adventstiden også det nutidige perspektiv. Den Jesus, som red mod Jerusalem, har også retning mod os. Han kommer til os. Også i dag. Ja, hver dag, hvert øjeblik. Kristentro handler ikke kun om fortid, men i høj grad også om nutid. Vi tror på en levende Gud, som møder os lige der, hvor vi er. En levende Gud som vil gøre noget *med* os og *i* os. Fortidens overtrædelser kan tilgives i nutiden. Fortidens fejltagelser kan vi forsøge at rette op nu og her. De behøver ikke blive ved med at definere, hvem vi er.

For det tredje har vi også blikket rettet fremad. I adventstiden venter vi naturligvis på jul. Vi venter på igen at skulle samles i kirken og med familien derhjemme og fejre, at Jesus blev født. Den fortidige begivenhed, som begyndte det hele, Jesu fødsel, den begivenhed holder vi op foran os, bærer foran os og ser frem til at sætte os ned med og fordybe os i juleaften og juledag.

Adventstiden stiller os spørgsmålet: Er jeg klar til at møde ham, som kommer?

Som vi sang i første salme:

Hvorledes skal jeg møde

og favne dig, min skat?

Du skønne morgenrøde

mod al min jammers nat!

Min Jesus, sig, hvorledes

mit arme hjerte skal

opsmykkes og beredes

dig til en brudesal.

Er vi klar til at møde ham, som kommer? Hvorledes, altså på hvilken måde, skal vi gøre os klar til at møde ham. Det er adventstidens dybe spørgsmål.

Derhjemme har vi en lille julekrybbe med figurer og en børnesangbog med indspillede julesange. Vores datter Elin har leget med dem mindst 10 minutter hver dag, siden de kom frem sidste søndag. Det er hendes juleforberedelse. Det er hendes måde at gøre sig klar til ham, der kommer. Måske er der også en juleforberedelse, som vi hver især skal gøre? En dårlig vane, der skal aflives. En god vane, der skal indføres. Et andagtsliv og et bønsliv, der skal opprioriteres? En stilhed, der skal have lov at fylde noget mere, så vi kan blive mere fyldte med ro og fred.

Adventstiden prikker til os. Der er noget, der er en, der kommer. Er vi klar til at møde ham?

Så adventstiden har både fokus på det fortidige, det nutidige og det fremtidige. Ham, som var, som er og som kommer.

Her på 2. søndag i advent tager det fremtidige perspektiv dog helt over. Det udvides. Vi venter ikke kun på juletiden, men på endetiden. Den dag Jesus kommer igen. Den dag, hvor der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed.

Det er voldsomme ord. Mennesker skal blive fyldte med angst, skræk og frygt, for der skal ske voldsomme ting med verdenen. Jesus er egentlig ikke ude på at skræmme. Men på at trøste. Tegnene peger nemlig på, at der er håb forude. Forløsningen, det evige liv, nærmer sig.

Ligesom nye knopper, nye skud, nye blomster på et træ tyder på, at det er forår og at sommeren kommer, så peger de voldsomme tegn og begivenheder på, at Guds sommer er på vej. Kristus kommer for at oprette sit evige rige.

Så de voldsomme tegn er egentlig håbstegn. Tegn, som skal holde håbet og modet oppe.

Paulus var inde på det samme i læsningen fra Romerbrevet: Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet.

Alt, hvad der er skrevet i Bibelen, er skrevet, for at vi kan fastholde håbet.

Vores liv, ja, menneskeheden indtil den dag, Jesus kommer igen, er en lang ventetid. En ventetid, hvor meget kan stjæle håbet fra os. Ensomhed. Død. Sygdom. Meningsløshed. En ventetid, hvor vi kan have lyst til at droppe troen, droppe det kristne fællesskab, droppe at tilgive hinanden, droppe at være lys og håb i hinandens liv.

En ventetid, som måske kan føles lige så lang og sej som at sidde i en telefonkø til et internetfirma. Det har jeg gjort en del i den her uge. Internetforbindelsen er blevet flyttet fra det gamle hus til det nye hus, og i starten var alt godt. Men så ringede de fra internetfirmaet i onsdags og skulle lige flytte et eller andet rundt og så blev alt noget rod derefter. Fastnettelefonen stoppede med at virke. Jeg talte med dem en del gange, de sendte ny router, men det blev ikke helt godt. Fastnettelefonen var tavs.

Da jeg fjerde gang ringede til dem fredag formiddag, var der selvfølgelig over 10 minutters telefonkø. Jeg indtastede mit nummer, og de ville så ringe tilbage. Det gjorde de så efter noget tid, og til min overraskelse kendte jeg manden fra internetfirmaet. Jeg var stødt på ham i mit præstearbejde. Hans velkendte stemme blev et håbstegn for mig. Nu var der en, jeg kendte, som tog sig af min sag. Nu skulle der nok komme en løsning på det hele på et tidspunkt. Den velkendte stemme gav mig hjælp til at fastholde håbet!

Sådan er det også i vores ventetid mod jul, mod den dag, Jesus kommer igen, mod det evige liv. Vi har brug for håbstegn. Tegn, som holder liv i håbet, modet og troen hos os, mens vi venter.

Hvad kan det være?

Det kan være nyhederne om, at der er en corona-vaccine, ja, endda flere af slagsen, på vej. Måske kan vi vende tilbage til en forholdsvis normal hverdag i 2021? Vi håber.

Et andet håbstegn kan være glædelige nyheder fra familier og venner. Bryllupsinvitationer. Nyheder om familieforøgelser. Eller gode beskeder fra venner og familier, som tyder på, at de har det godt og trives. Det gør os glade. Det fylder os med håb.

Og måske var det også for nogle et lille håbstegn, at der faldt lidt sne torsdag formiddag. Det forsvandt hurtigt igen, men det var der. Som en påmindelse om, at der også er noget godt og smukt ved denne mørke årstid. Som en påmindelse om de gange, hvor vi i vores liv har leget med sne, bygget snemænd og snehuler, gået på frosne søer, stået på skøjter på vandhuller og nydt smukke vinterlandskaber. Sne kan være et håbstegn.

Et fjerde håbstegn kan være et smil fra en uventet kant. Fra et ukendt menneske i Netto, mens man lige står og overvejer, hvilken slags æg, der skal købes. Det gør en glad bagefter. Et uventet smil fra et menneske, vi har en svær relation med, og vi fyldes pludselig med håb; kan vi få det bedre sammen?

Et femte håbstegn kan være selve adventstiden. Nu venter vi igen på noget godt. Nu synger vi igen de fantastiske salmer fyldt med længsel og håb. Nu mødes vi igen i kirke og hjem og er sammen om at glæde os til, at det lille barn i krybben for alvor skal fejres.

Et sjette håbstegn kan være selve ham, der kommer. Det er ikke ukendt person, vi venter på. Som børn af Gud, som brødre til Kristus, som døbte til ham, som boliger for Guds ånd, så er han en velkendt stemme. Han siger: Kom til mig. Følg mig. Glæd jer sammen med mig. Lev i mig.

Hvorfor er det et godt budskab?

Jo, for Kristus er på vores sag. På samme måde som den velkendte mand hos internetfirmaet tog sig af min sag, og det gav mig håb, så er Kristus på vores sag. En kompetent medarbejder, ja, den mest kompetente af dem alle, Guds egen søn, er på vores sag. Den velkendte mand hos internetfirmaet fik faktisk til sidst min fastnettelefon til at virke efter nogle timers ventetid. Og på samme måde skal Kristus nok få ordnet det hele og gjort alt godt.

På dommedag skal han nok få dømt retfærdigt. Og det kan også fylde os med håb, selvom dommedag kan larme og skræmme. Alt det, som andre har gjort af ondt mod os, det skal Kristus en

dag dømme retfærdigt. Kristus skal dømme alle. Kristus skal gøre regnskabet op. Det er i trygge hænder hos ham, og det kan give håb, at der en dag venter retfærdighed. Vi skal ikke selv hævne os. Kristus vil en dag dømme retfærdigt. Han er på vores sag.

Det samme gælder alt det rod og alle de fejl, som vi hver især har lavet. Alle de sår, vi har givet andre. Alle de gode ting, vi har undladt at gøre. Det er svært at glemme. Vi skal selvfølgelig forsøge selv at rette dem op, så godt vi kan. Søge tilgivelse og forsoning. Men i forhold til den retfærdige og hellige Gud, så er den eneste trøst, at sønnen er på vores sag.

Der på korset skaffede han os tilgivelse for alle vores synder.

Der på korset skaffede han os forsoning for alt det rod, vi får lavet i vores liv.

Der på korset skaffede han os fred med Gud, for alt den uro og forvirring, vi har forårsaget i andre menneskers liv.

Han har taget sig af vores sag. Han har slettet vores gældsbreve, de er naglede til korset, og vi har håb om at følges med ham til det evige liv. Det evige liv, som vi ser små glimt af i de håbstegn, vi møder i vores dagligdag. Det evige liv, som vi skal leve sammen med hele den kristne kirke, som har levet de sidste årtusinder. Det evige liv, som virkelig er værd at vente på.